

[Justitsministeren.]

går, vil det ærede medlems meget morsomme fremstilling af det passerede dog ikke i alle enkeltheder svare til det, der faktisk skete. Men det forekommer mig, at tilfældet er af så ringe betydning, at jeg ikke bør beslaglægge det høje tings tid med en udførlig redegørelse for, hvad der i alle detaljer passerede. Jeg skal kun oplyse, at den pågældende igen er pågrebet, og at der er truffet fornødne foranstaltninger til sikring af det skab, hvori han opholdt sig, før han gennemførte sit heldige flugtforsøg.

Mere alvorligt er det andet tilfælde, som det ærede medlem nævnte, nemlig undvigelsen fra annekset i Amstrup. Jeg forudskikker den bemærkning, at undersøgelsen vedrørende denne sag endnu ikke er afsluttet, og jeg kan derfor ikke give nogen definitiv redegørelse for sagen. Jeg gør opmærksom på, at dette anneks i november måned i fjor overgik til at være åben afdeling i tilslutning til forvaringsanstalten i Horsens, altså en overgangsafdeling for de i den lukkede anstalt hensiddende forvarede, og det er — som det ærede medlem understregede — en helt åben afdeling med et minimum af fængselsmæssig sikkerhed. Til illustration heraf skal jeg blot nævne, at der til bevogtning af de 14 forvarede i annekset kun er ansat 6 funktionærer. Sikkerheden mod undvigelse ligger altså i virkeligheden i udvælgelsen af de forvarede, der placeres i afdelingen — og det er altså her, fejlen er sket.

Om selve undvigelsen skal jeg blot bekræfte, at den fandt sted i søndags mellem kl. 11⁵⁰ og kl. 16. Den giver ikke i sig selv anledning til særlige bemærkninger. Fra disse åbne afdelinger er undvigelse jo ikke vanskelig, når den pågældende ønsker at iværksætte en sådan. Det, der i særlig grad interesserer i denne sag, er, at den pågældende havde haft lejlighed til under sit ophold i annekset at begå 2 indbrudstyverier. Uden at ville berøve det ærede medlem hr. Vagn Bro glæden ved den fremstilling, han gav af sagen, vil jeg dog lige gøre opmærksom på, at den pågældende ikke opbevarede tyvekosterne i en celle, bl. a. af den grund, at han ingen celle havde; idet han boede i et fællesværelse og derfor ingen mulighed havde for at opbevare noget dér; han havde nedgravet sine tyvekoster.

Tyverierne fandt sted natten til den 26. februar i Søby og natten til den 6. april i Hundslund i 2 brugsforeninger. Hvorfor denne drevne og erfarne indbrudstyv valgte brugsforeninger fremfor private købmænd, skal jeg lade være usagt, men det gjorde han altså. Når det var muligt for ham at foretage disse hemmelige og natlige udflugter, hænger det sammen med, at en sådan åben anstalt ikke har nogen egentlig nattevagt. Den tjenestemand, der har tjeneste fra kl. 14 til kl. 22, får anvist et natteopholdsrum i annekset, men han har ikke pligt til at være vågen eller foretage rondringer. Der foretages derimod med uregelmæssige mellemrum af vagtmesteren nu og da en rondring, og det ejendommelige er i og for sig, at en rondring har fundet sted den nat; det sidstnævnte tyveri er begået, idet vagtmesteren inspicerede ved 3-tiden om morgenen, men da var den pågældende vendt tilbage efter veludført gerning.

Den undvegne er, som det ærede medlem nævnte, Søren Mønsted Mortensen, der — det understregede det ærede medlem også — har en meget lang, men også ensidig kriminel løbebane. Han var den 19. januar 1954 blevet genindsat i psykopatforvaringsanstalt. Det er rigtigt, at han tidligere ved mange lejligheder har gennemført undvigelser; i alt fald i 7 tilfælde er han undvejet fra henholdsvis arrester og statsfængsler. Derfor kan man undre sig over, som det ærede medlem gjorde det, at denne mand efter 3 års forløb anbringes på en åben afdeling, hvor mulighederne for undvigelse er meget store for den, der ønsker at gøre et sådant forsøg. Men lægerne har altså skønnet, at han har været således stabiliseret, at det var forsvarligt at anbringe ham under de helt frie forhold. Dette skøn har lægerne støttet på en række — det synes jeg man må erkende — objektive forhold. Man har for det første naturligvis været klar over, at det, som det ærede medlem også understregede, ikke drejer sig om nogen farlig forbryder. Mønsted Mortensen er hverken voldsmand eller drabsmand, ej heller sædelighedsforbryder. Endvidere er forholdet det, at han — i modsætning til hidtidig praksis — i de 3 år, han sad i lukket afdeling, ikke har gjort forsøg på at undvige. Han har haft udgangstilladelse i 10 tilfælde, naturligvis med ledsagelse, og der